

**UN VINI
,
DZĪVOJA ILGI**

GUNITA KRILOVA

**UN VINI
,
DZĪVOJA ILGI**

821.174-31
Kr 595

Arņa Kilbloka vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Gunita Krilova, 2024

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-358-4

1. Mājās

Novembra tumsa Agnesei uzglūn visu mājupceļu. Satiksme ir tik intensīva, ka ieslēgt auto tālās gaismas nav iespējams. Ceļu, kas vasarā prasa vien trīsdesmit minūtes, šovakar viņa brauc jau stundu. Nevietā apstājušies auto, grāvī ieslīdējis smagais transports... Galva smeldz, un viss, par ko Agnese spēj domāt, ir vēsā viņa pudele, kas gaida mājās. Kristers nav piezvanījis, un Agnese nezina, kā ir pagājis viņa lidojums. Viņam jau sen vajadzēja būt viesnīcā, Agnese pie sevis spriež. Pie zīmes “Baltezers” satiksme atkal kļūst lēnāka. Sieviete sakož zobus un jūt siekalas saskrienam mutē. Nieka desmit minūtes līdz vēsai viņa glāzei un karstai, nesteidzīgai dušai.

Iebraucot pagalmā, Agnese pamana, ka neviena mājās vēl nav. Uz mirkli viņa saīgst, bet, atceroties satiksmes murgu, ko pati tikko piedzīvoja, mierina sevi, ka droši vien arī Roberts ir iekļuvis kādā nogurdinošā sastrēgumā. Agnese vēl tikai slēdz vaļā durvis, kad dzird, kā viņu sagaida Simba – ģimenes mazais šunelis. Vēl neredzot saimnieci, suņuks jau rej un smilkst aiz prieka. Kamēr Agnese priekšnamā atgērbjas, suņa smilkstēšana pieņemas spēkā. Soma, mētelis, cimdi, zābaki – viss ir glīti jāsaliek, bet Simbai jāpaciešas. Kad Agnese ieiet istabā, sunītis, visu dienu pavādījis viens pats, aiz priekiem metas viņai virsū. Simba pinas pa kājām un rej smalkā balstiņā. Agnese

ieslēdz gaismu. Atkal jau Roberts, aizbraucot uz darbu, aizmirsis atstāt suņukam gaismu. Palikt novembrī pusi dienas tumsā Agnese pat vardei nenovēlētu. Istaba pielīst ar zeltainiem gaismas stariem.

– Nu, čau, čau, mazā Simba! Kā tad tu viena pati šodien visu dienu iztiki bez mums? Nāc nu, nāc, samīļošu tevi! Nāc! Simba, rāma! – Agnese apsauc sunīti, kad tas pārlietu sparīgi metas ar ķepām viņas kājās. Zeķes sarautas. Simba nerimstas. Agnese paceļ suņuku, pieglauž vaigu pie siltā ķermenīša un paosta to. Suņa smarža! Silta.

– Nu laba, laba, laba tu man esi! Nāc, padzersimies! – viņa saka un, vienā rokā turot suni, dodas uz virtuvi.

Agnese šķērso visu lielo istabu, pāiet garām galdam, uz kura stāv Roberta brokastu trauki. Aiziet aiz letes, satver ledusskapja rokturi un, to paraujot, jau sadzird sveicienu no viņa pudeles. Vēl joprojām turot suni vienā rokā, viņa ieļej sev glāzi baltvīna.

– Tev ne, Simba! – Agnese atkal sabužina suņuku, kad tas kārām acīm skatās sievietē. – Nāc, sameklēsim tev gardumiņu, nāc! Tā, re, cepums!

Viņa sniedz Simbai suņu gardumu un noliek sunīti zemē. Cepums kā slieka ieslīd suņa ķermenī.

– Nāc! Ko mēs skatīsimies? Filmu? Jā? Vai ziņas? Man neko negribas. Simba, labāk vispirms pārgērbimies. Nē, Simba, nē! Es negribu iet tagad ārā! Atnāks Robis un izvedīs tevi.

Agnese noliek tukšu glāzi uz istabas vidū esošā galda un uzskrien pa trepēm augšā. Sunītis seko saimniecei soli soli. Agnese ieiet guļamistabā un caur to dodas uz garderobi. Viņa kārtīgi noliek drēbes, kas bija mugurā, paķer tumšzilo tuniku un uzvelk legingus. Pagorās pie spoguļa.

Kritiski sevi nopēta un nopriecājas, ka legingi ir ar savilkuma efektu.

Lietus sāk nevaldāmi sisties pa guļamistabas logu, kā atgādinot, ka šajā gadalaikā ir pilnīgi vienalga, vai Agnesei ir sešdesmit vai septiņdesmit kilogrami. Viņai tiešām ir vienalga, kamēr vien nav simts. Simba sēž blakus saimniecei un uzticīgi viņu vēro, lēni grozot galvu.

– Lietus. – Agnese pieiet pie loga un nodzēš gaisu. Kaut kur tālāk ir nojaušama ezera klātbūtne. – Nāc, Simba, izlaidīšu tevi ārā.

Agnese vēl ielūkojas spogulī un uzsmaida sev. Saviem gadiem izskatos labi, viņa nodomā, pie sevis saviebjoties par apzīmējumu “saviem gadiem”. Viņa vienkārši izskatās labi!

Kopā ar uzticamo šuneli Agnese dodas lejā un izlaiž Simbu izmest mazu riksi pa pagalmu. Visu dienu pavadījis iekšā, suņuks ir pamatīgi nocieties. Pati viņa dodas uz virtuvi, atver ledusskapi un meklē kaut ko uzkožamu. Tāpat no visas pakas paķer siera šķēli un ierullē to mutē, tad vēl vienu. Paņem vīna pudeli un papildina sev vēso dzērienu. Verot ciet ledusskapi, uz viņu noraugās Kristers: durvju kreisajā pusē no foto, kas uzņemts bērnudārzā, viņu vēro pavisam mazs puisēns, bet labajā pusē no šogad uzņemtā foto – jau gluži vai jauns vīrietis. Mirkli paskatījusies uz dēlu, kas gadu gaitā fotografēts gan bērnudārzā, gan skolā, Agnese nopūšas. Visi foto sakārtoti divās skaistās rindās. Ne viņas spēkos apturēt to, ka ikkatru gadu rindas galā pievienojas arvien vairāk pieaudzis un nobriedis puisis. Viņa dodas garām virtuves letei uz viesistabu un, paķērusi no galda vīna glāzi, aiziet pie terases, paver tās durvis. Simba nav pat jāsauca – kā torpēda viņa ieskrien iekšā. Laiks jau

nav nekāds jaukais. Agnese pārbauda suņuka ķepas, atzīst tās par tīrām esam un iekārtojas uz dīvāna. Melnais ādas vēsums apņēm Agneses gurnus un muguru. Dīvāns patīkami nogurkst zem sievietes svara.

Agnese paņem rokās pulti. Ziņas šīs intensīvās darba nedēļas noslēgumam nebūs laba izvēle. Nekas jauns tāpat pasaulē nenotiek. Katru dienu kāds mirst, atšķiras tikai nāves veids un mirušo skaits. Jāpaskatās kāds seriāls, kura nosaukumu viņa tāpat jau rīt aizmirsīs.

Agnesi pamodina durvju slēdzenes sprakstoņa. Glāze viņai blakus apgāzusies un izlijusi, bet Simba uzticīgi guļ pie kājām. Televizors pats izslēdzies.

– Ā, tu vēl neguli? – Roberts nokrekšķinās, pamaniņdams, ka Agnese paceļ galvu no dīvāna.

– Cik ir pulkstenis?

– Ir vēls, jāiet pa istam gulēt.

– Varbūt paēdam? – Agnese paņem viņa glāzi un noliek to uz grīdas. Velns, sega slapja!

– Es negribu, jau paēdu.

– Es gan gribu! – Atmodusies viņa sajūt milzu izsalikumu. Vīns jau nav nekādas labās vakariņas. Īpaši, ja tās izlej sev virsū. – Klau, tev Kristers nezvanīja? – Agnese sarauc pieri un mēģina saskatīt, cik rāda sienas pulkstenis virs televizora.

– Nē. Gan jau viss ir labi. Viņam taču daudz darāmā, neuztraucies. Ja kaut kas nebūtu kārtībā, treneris zvanītu.

– Jā, gan jau. – Agnesi šie vārdi nemierina. – Nāc sastādi man kompāniju, es kaut ko apēdišu.

– Piedod, es negribu. Esmu noguris. – Roberts pienāk un noskūpst Agnesi, kas vēl joprojām guļ uz dīvāna.

Agnese paceļas pretī, saķer viņu ap kaklu un piespiež seju pie Roberta pleca, novilkdama viņu sev blakus un iesēdinādama tieši viņa peļķē. – Es satraucos, – viņa čukst.

– Tev nav par ko uztraukties! Viņš jau neskaitāmas reizes ir lidojis bez mums.

– Jā, jā... zinu. Nu nāc, pasēdi vēl ar mani.

– Ir trīs naktī, es gribu gulēt! Un kur tu mani ievilki? – Roberts kļūst nepacietīgs un ceļas augšā no slāpējuma.

– Ir trīs?! Kāpēc tu tik vēlu nāc mājās?

– Man bija darba pasākums.

– Un? Man gan nez kāpēc nekad nav tādu darba pasākumu!

– Tu jau man nenāc uz tiem līdzī. – Roberts kā aizstāvoties noplāta rokas.

– Ko gan es tur darišu? Klausīšos par nullītēm un vieninieciņiem? Un kāpēc tik ilgi? Kur jūs bijāt? – Agnesei miegainums pazudis kā nebijis.

– Citreiz paskaties kalendārā, ko es tev uzliku telefonā! Tur visu var izlasīt – kur mēs bijām, ar ko bijām...

– Kāds vēl kalendārs!?

– Aplikācija, ģimenes kalendārs. Uzliku tev uz telefona ekrāna, lai tu to lietotu! – Roberts mazliet aizkaitināti saka, bet saglabā mieru.

– Zini, man gan nekad neienāktu prātā ar klientiem sēdēt līdz trijiem naktī! Un es vienmēr tev pasaku, kur esmu, lai nav jāzīlē vai jāmeklē kaut kādos kalendāros... – Agnese sabožas. Roberts jau iepriekš bija skaidrojis šī kalendāra ērtumu, bet Agnese dod priekšroku informācijas iegūšanai sarunas ceļā, nevis ielūkojoties kaut kādā aplikācijā. Jau tā puse dzīves pāiet datorā un telefonā.

– Jā, jā, es nekad, un es vienmēr... – tādā kā izķēmotā balsī atkārtro Roberts. – Arlabunakti! – viņš noskalda un grasās doties prom, bet Agnese atkal viņu saķer un negrib laist vaļā. Simba dīvāna galā guļ saldā miegā. Roberts sasveras, un viņa glāze atkal apgāžas, tikai šoreiz no tās nekas neizlīst. Agnese palaiž vīrieti vaļā.

Var jau būt, ka viņai būtu vērtīgi sākt lietot to kalendāru, ko Roberts ir uzlicis telefonā, lai nebūtu šādas vilšanās. Tur Roberts un dēls ieliek savus plānus, pasākumus, lai visi viņu ģimenē vienmēr par citu aktivitātēm būtu lietas kursā. Visi, izņemot Simbu. Vienīgi viņa nekādi nevar uzzināt, kad kāds no saimniekiem izdomās pārrasties mājās un veltīt viņai kaut nedaudz uzmanības.

– Labi, tad duša un gulēt!

– Es negribu dušu! Eju gulēt! – Un prom otrajā stāvā viņš ir.

Agnese lēnām pieceļas no dīvāna un nolemj pievienoties Robertam gultā, izlaižot dušu. Nav jau īsti vajadzības ne ēst, ne mazgāties. Rīt ir sestdiena, un tad visu varēs paspēt. Vienīgi seju viņa veikli nomazgā ar maigajām putām un iepliķē ar vieglu krēmu.

Guļamistabā Agnese noģērbj ērtās mājas drēbes un nomaina tās pret slīdīgu naktskreklu. Palien zem segas un no dobajām vibrācijām vien jūt – kamēr viņa tika galā ar seju, Roberts jau ir ielaidies dziļā miegā. Agnese pieglaužas viņa siltajam ķermenim un noglāsta to. Mugura viņam ir lipīga, bet no vaiga nāk sviedru un salduma aromāts. Hm, laikam jau elektroniskās cigaretes... Viņa novēršas no sasvīdušā ķermeņa. Tas ir pārāk netīrs, lai to glāstītu. Un visas tās saldenās smēķu smaržas – Agnesei no tām sāp galva.

Viņa svaidās un nespēj iemigt. Tad paņem telefonu un uzraksta dēlam ziņu, lai no rīta noteikti piezvana.

Sestdienas rīts pienāk saulains. Tik neierasti redzēt sauli novembrī.

– Labrīt! Kā būs ar to dušu? – Agnese no jauna pieglaužas vīram. No rīta sviedru aromāts vairs tik asi necērtas nāsīs. Iespējams, tāpēc, ka viņa pati arī nesmaržo pēc svaigi plūktām kreimenītēm.

– Mrrrr, – vīrietis ņurd. – Jā, tev vajadzētu gan nomazgāties, kaut kas ož... laikam mati...

– Ko tu muldi?! – Agnese ir nepatīkami pārsteigta par Roberta atklātību, kas robežojas ar bezkaunību.

Protams, pēc gandrīz divdesmit kopā pavadītiem gadiem romantika nav biežākā parādība pāra dzīvē, bet tik ass uzbrukums pat izturīgo Agnesi aizvaino. Viņa instinktīvi pabužina savus matus. Blondais karē jau droši vien prasa atsvaidzinājumu gan griezumam, gan krāsas ziņā, bet lai viņas mati nelabi ostu? Viņa papurina galvu un mēģina tos neuzkrītoši paostīt. Nē, viss taču labi, Agnese uzticas savam degunam – vecu pienu viņa var saost, vēl pirms tas kļuvis skābs pēc garšas. Viņa vēlreiz paosta sevi. Aromāts ir neitrāls, vismaz matu galos. Ak, bet varbūt ož matu saknes? Viņas roka instinktīvi pakasa galvas ādu.

Roberts laiski izstaipās un turpina gulšņāt, nemaz neuztraucoties par tiem aromātiem, kas varētu būt iemitinājušies uz viņa ādas un gļotādas slāņiem.

– Eu, sausiņ, celies augšā! Ejam uz dušu! – Agnese modri saka. Viņa nepieņems vīra atteikumu.

– Es gribu gulēt... Kur mums jāskrien?

– Nu beidz, Robert! Tu uz mani vispār neskaties! – Agnese no pūlēm pamodināt vīru un ieinteresēt viņu par apkārtējo dzīvi ir jau pavisam nosvīdusi.

– Jā, jo manas acis ir ciet. Es nevaru uz tevi skatīties, kad guļu, – viņš turpina ņurdēt.

– Sausiņš tu esi! – Viņa ieigrūž dusmīgu dunku vīrietim sānos un raušas augšā no gultas. Sestdienas rīta burvība ir zudusi. Jau vairākus gadus, Agnesei negribot jāatzīst. Arī saule solidarizējas ar atmosfēru un pēkšņi pazūd aiz mākoņiem. Tik vien prieciņa bija.

– Jā, jā, bet mana sausiņa firma gan tev tīri labi patiek...

– No kurienes tev vēl ir enerģija komentēt? Tu taču gri-bēji gulēt! Ha, firma... Bet visi mājas darbi jādara man. – Agnese apsēžas uz gultas malas. Varbūt Roberts vēl atmaigs un dosies uz to sasodīto dušu. Agnese rotaļīgi pielec viņam klāt, satver Roberta plecus un pamasē tos, raugoties viņam sejā. Beidzot vīrietis atver acis un nevairās no viņas skatiena.

– Vai gribi, lai es sarūpēju tev kādu kalpu? Dārznieku? – Roberts beidzot pasmaida.

– Nu zini! Tā izskatās. Pats ar vīra pienākumiem netiec galā. – Viņa apraujas. Mazliet rotaļīgā gaisotne, kas uz mirkli starp abiem bija pavēdījusi, jau ir zudusi.

– Nuja. Mans liktenis ir tikai strādāt un maksāt par visu. Arī par dārznieku. – Roberts sasveras, lai apgrieztos uz vēdera. Agnese nokrīt vīram blakus.

– Ha, tu mums vienīgais tas strādīgais laikam... Es tikai izklaidējos?

Agneses jautājums negūst atbildi. Mirkli pasēdējusi, Agnese izkāpj no gultas. Ietinas mīkstajā halātā un dodas

uz virtuvi gatavot tēju. Nav jēgas mazgāt ne matus, ne grīdu. Lai smird.

Pret pusdienas laiku Kristers beidzot atsūta ziņu: “Esam klāt, viss ok. Trenējamies un gatavojamies.” Agnese nosūta dēlam laba vēlējumus un bučas, bet pretim nesaņem neko. Viņa uzraksta trenerim, lai piezvana viņai vakarā un pastāsta, kā iet. Dēlam kaut ko tādu jautāt nav jēgas – aizmirsis un nepiezvanīs. Treneris vismaz jūt atbildību pret bērnu vecākiem. Galu galā tieši vecāku finansējuma un entuziasma dēļ viņi ir tur, kur ir tagad, – kārtējās starptautiskajās sacensībās ar cerību, ka pēc pāris gadiem visi šie pūliņi Kristeru aizvedīs uz Eiropas un Pasaules čempionātu. Varbūt pat olimpiādi.

Diena paiet vienmuļi. Kad Roberts beidzot ir izgulšņājies un izkāpis no gultas, Agnese ir aizgājusi pastaigāt un izlūkot, kāda ir ūdens temperatūra ezerā. Kad viņa pārnāk, Roberts ir kaut kur aizbraucis. Par viņa aktivitātēm vēsta vien izdzerta piena paka uz galda un mitrs dvielis uz virtuves krēsla. Agnese to paceļ un pieliek pie deguna – vieglais dušas želejas aromāts audumā liecina, ka beidzot mīļotais ir nomazgājies.

Jāpiezvana, lai viņš atved no ēstuves suši, Agnese nodomā, bet Robertam suši šovakar nav plānā. Nevarēdama ne sazvanīt, ne caur vatsapa ziņām sasniegt vīru, viņa piespiež sevi beidzot ielauzties tajā kalendāra aplikācijā, ko viņai telefonā ierīkojis Roberts. Tā viņai liekas nepārskatāma, neērta un pārraibināta. Paiet ilgs laiks, līdz Agnese saprot, ka ar gaiši zilo krāsu atzīmētas dēla aktivitātes, tumši zaļā ir vīra pasākumiem, bet rozā krāsa atvēlēta viņas plāniem. Agnese sarauc pieri. Viņai nepatīk rozā.

Labāk viņai būtu piešķirta dzeltenā krāsa. Agrāk viņai gan rozā krāsa patika tīri labi. Pirms Roberts norādīja, ka viņas vecumā tā izskatoties smieklīgi. Agnese gribēja pretoties un dumpoties, pierādot, ka četrdesmit mūsdienās ir jaunie trīsdesmit, īpaši jau tādām slaidām un blondām dāmām kā viņa. Kad tam, ka viņa rozā kleitā izskatās nožēlojami, sāka piebalsot arī dēls, Agnese saprata, ka ir pusmūžā. Pus-mūžā. Tagad rozā ir piemērota krāsa dēla vienauzdzēm, bet viņas vilciens jau sāk uzņemt kursu lejup no kalna.

Sports? Agnese blenž spožajā telefona gaismā. Tumši zaļais ieraksts vēsta, ka Robertam ir ieplānots sports. Sestdienas vakarā svīst kaut kādā sporta zālē? Vai viņš arī gatavojas kādam čempionātam gluži tāpat kā dēls? Agnese nopūšas un ķeras pie mājas kārtošanas un uzkopšanas. Ko gan lai sieviete iesāk, kad vīrs ir treniņā? Īpaši dīvaini tas ir tāpēc, ka Roberts neizceļas ar ļoti sportisku formu. Jā, slaidš un garš, bet muskuļi nekad nav bijuši Roberta stiprā puse. Kalsns programmētājs, kas pārtapis uzņēmējā. Agnese paraugās uz istabu un virtuvi, parausta plecus un saprot: ja viņa sāks skatīties filmas un ēst ēdienus no kārbīnām, garastāvoklis neuzlabosies, bet rīt, svētdien, viņa pamosties šajā nekārtībā nevēlas. Rīt dēlam ir sacensības, un tad diena paies pie datora, tās skatoties, gaidot rezultātus un nervozējot.

Nomainījusi mājas kleitu pret veciem legingi un T kreklu, Agnese uz pilnu jaudu uzgriež *Red Hot Chili Peppers* labāko dziesmu izlasi. Viņa aši savāc mantas, kas nav savās vietās, atkritumus un sāk haotiski darboties – te viņai šķiet, ka jāsāk tīrīšana ar grīdu, te pēkšņi, skopajiem rietošās saules stariem ielienot istabā, pamana, ka

jānotīra logs. Kad gaisma virzās uz virtuves pusi, viņa metas pie virsmu tīrīšanas. Tad atkal grīda ir klāta ar drupačām, un viņa ķeras pie putekļu sūcēja. Simba no saimnieces aktivitātēm pamūk augšā guļamistabā. Agnese ir manāmi sakarsusi, kad no mugurpuses viņu pārsteidz maigs un vēss skāviens ap pleciem. Viņa ieķērcas, paklūp un aizspiež acis. Kaut kas auksts, slapjš un ass iesitas viņai krūtīs. Ritmiskā mūzika pulsē kopā ar viņas sirdi, un Agnesei liekas, ka maniaks ar savām aukstajām rokām un aso nazi viņu tūlīt sakapās.

– Agnes! Tu ko? – Caur mūziku viņa dzird saucam savu vārdu. Agnese noņem rokas no acīm un ierauga sev priekšā sarkanu rožu klēpi. Maniaks ar rozēm? Neredzēts stils. Lai gan nav jau tā, ka viņa būtu daudz maniaku sastapusi.

Mūzika beidz dārdēt, un viņa saklausa Roberta soļus.

– Fu, tu mani pārbiedēji! – Viņa ceļas augšā un atgaiņājas no bailēm kā no iedomu maniaka.

– Lūdzu, tas tev! – Roberts ir lakonisks. IT cilvēki jau nekad nav daudz ar vārdiem aizrāvušies. Roberts stāv un piesarcis raugās Agnesē. Viņa satver ziedus un paosta. Svaigas rudens rozes. Īpaši jau nesmaržo, tomēr...

– Paldies!

Roberts apķer sievu un spēji noskūpst. Agnese at-raujas.

– Esmu pārsvīdusi jēgu, te beržot...

– Es arī vēl pavisam sāļš no treniņa...

Sāļie ķermeņi pielīp viens pie otra, veidojot pavisam jaunu aromātu. Ziedi tiek pamesti uz dīvāna – ir jāķer katrs brīdis, kad nevienam netraucē otra smakas, un jā-saplūst kopā.

Diena ir izdevusies, ja sanāk pamīlēties. Pat nedēļu un mēnesi var uzskatīt par veiksmīgu. Varbūt pat visu atlikušo gadu. Cik tad vairs ilgi līdz Ziemassvētkiem!

– Robert, nāc! Es nevaru atrast tiešraidi!

– Vēl taču nav laiks! – Roberts sauc no augšstāva.

– Ir jau desmit!

– Vēl taču stunda!

– Bet sākas desmitos!

– Viņiem ir cita laika zona.

– Kā?

– Kas – kā? Nu tā, Francija nav Latvija!

– Bet kalendārā ir ielikts desmitos!

– Kalendārā, kalendārā... – No trepēm atskan Roberta soļi. Acīmredzot kalendārs ir pietiekams iemesls, lai nonāktu lejā pie Agneses.

– Skaties, te taču ir piebilde: “10 AM + 1 GM,” – Roberts skaidro.

– Labi, labi. – Agnese izberzē acis. – Tad pēc vienas stundas?

– Nuja, tā sanāk. Es gan aizbraukšu līdz Ainim.

– Ko? Tu neskatīsies? – Agnese asi pagriežas pret vīru.

– Tās ir Krikša pirmās lielās sacensības! – Viņa paceļ balsi.

– Nu... no tā jau rezultāts nemainīsies... vai es skatos vai ne.

– Tu... ko...?! – Agnese plāta rokas. Viņas smadzenēm tas nav saprotams.

– Tu ļoti labi zini, ka man tā... tā... nu tas nav man!

– Kas nav tev?! – Agnese pielec kājās. Simba pavērs galvu uz saimniekiem, tomēr atliek to atpakaļ uz ķepinām. – Tavs dēls pārstāv Latviju, bitīt matos! Iedomājies,

Kriesteru vienīgo no viņa grupas aizsūtīja! – Agnese atsa-
kāš saprast to, ko runā Roberts. Suņuks vēlreiz paceļ acis,
pieglauž ausis, pēc mirkļa uzskrien augšā pa trepēm. Vēl
viens šāds strīds viņai nav vajadzīgs.

– Tu zini, ko es domāju par to...

– Tas ir nopietns sports. – Agnese sakož zobus un pa-
sper soli tuvāk Robertam. Viņa norij kārtējo vilšanos.

Roberts lēnām pagriežas un dodas izejas virzienā.

– Labi, lai tā būtu, bet man tas... – Šķiet, ka skaņa nāk
no viņa muguras.

– Tu esi cūka! Nekad neesi atbalstījis dēlu! Ja viņš
zinās, ka tu pat neskatījies, jo aizbrauci pie čoma... Viņam
ir reālas iespējas iekļūt pusfinālā! Tu zini, ko tas nozīmē?
Cerības pēc dažiem gadiem tikt uz Eiropu un pasauli!

– Interesanti, kā gan bez šī cūkas atbalsta tas būtu
iespējams... – Roberts pagriežas un īsu mirkli smīnot pa-
skatās Agnesē, bet tad atkal griežas uz promiešanu.

Agnese pieskrien klāt un parauj vīru aiz pleca.

– Ja tu... Ja tu...

– Ko – ja es? Ko? – Roberta balss pieskandina pat glā-
zes viesistabas plauktos. – Man tas... pseidosports nav
vajadzīgs! Lai nodarbojas, ja grib, es visu samaksāšu, bet
neliec man fanot par čaļiem apspīlētos krekliņos ar bārķ-
stīm un izšūtiem dimantiem!

– Kas tev tie par aizspriedumiem? Tu tiešām domā,
ka slidošana skaistā tērpā kādu padara par... es nezinu,
par ko!

– Tā nav slidošana. Hokejā veči slido! Tā ir... – Roberta
seja sastingst. Agnese palaiž viņu vaļā.

– Kā gribi. Pats pēc tam nekad pirkstos, kad dēlam ne-
varēsi pastāstīt...